

L’arbre que no volia Nadal

En un petit poble envoltat de muntanyes nevades, hi havia un bosc on les famílies anaven cada any a buscar l’arbre de Nadal perfecte. Entre els arbres que s’alçaven orgullosos al bosc, n’hi havia un d’especial, anomenat l’Espurna. No era com els altres. Era un avet prim, amb poques branques, i sempre feia tot el possible per no ser escollit.

L’Espurna creia que no era prou bonic per ser decorat. Els altres arbres, més grans i frondosos, li feien burla.

– Mai et triaran, Espurna – deien amb aires d’arrogància. – Mira’t! Amb aquestes branques escarransides, ni tan sols pots sostenir una estrella.

Aquests comentaris l’entristeixen, però alhora l’alleujaven. No volia que el tallessin ni ser allunyat del bosc que tant estimava.

Un fred matí de desembre, mentre l’Espurna reflexionava sobre com passar desapercebut, va aparèixer en Pau, un nen del poble que buscava un arbre per celebrar Nadal amb la seva família. Però en Pau no buscava un arbre qualsevol. Volia un arbre que ningú més hagués volgut, un que mereixés una segona oportunitat.

Quan en Pau va veure l’Espurna, se’l va mirar amb uns ulls plens de determinació i va dir:

– Tu ets perfecte. Vindràs amb mi.

L’Espurna es va sentir desconcertat. Va voler explicar-li que no era bonic com els altres arbres, que no era capaç de brillar com els avets grans i frondosos. Però abans que pogués reaccionar, en Pau ja l’havia tallat amb cura i l’havia portat cap a casa.

Quan van arribar, en Pau i la seva família es van posar a decorar-lo. Li van penjar llums que brillaven com estrelles, garlandes fetes a mà i figures de fusta plenes d’història: una que l’àvia havia creat anys enrere, una altra que en Pau havia pintat a l’escola, i fins i tot una estrella de paper que el germà petit havia retallat.

L’Espurna es va mirar al reflex de la finestra i, per primera vegada, es va veure ple de vida i colors. Tot i les seves branques desiguals, s’havia convertit en el centre de la casa, envoltat de rialles, cançons i abraçades. Va entendre que no es tractava de ser perfecte ni de ser el més gran. Es tractava de formar part de moments especials, d’aportar llum i calidesa als que l’envoltaven.

Aquella nit, mentre tothom dormia, l’Espurna va somriure per dins. Potser no tornaria al bosc, però havia trobat una llar on era estimat pel que significava, no per com era.

Els anys van passar i en Pau i la seva família van decidir no tallar mai més cap arbre del bosc. L’Espurna es va quedar amb ells, i cada Nadal el decoraven de nou, fent-lo més especial amb nous records i ornaments carregats d’amor.

Amb el temps, el bosc del poble va quedar intacte. Les famílies hi passejaven per gaudir de la natura, recordant la lliçó de l'Espurna: no cal ser perfecte per ser estimat. El més important no és com lluïm, sinó com fem sentir els altres. I així, aquell Nadal, l'Espurna no només va trobar una llar, sinó que també va ajudar a canviar el cor del poble per sempre.

Preguntes per dialogar amb els infants:

Per què creus que l'arbre no volia formar part de Nadal? Com creus que se sentia?

Què penses de la decisió de la família d'escoltar l'arbre i no tallar-lo? Com podem respectar la natura en el nostre dia a dia?

L'arbre finalment va formar part del Nadal d'una manera diferent. Quines altres maneres se t'acudeixen per celebrar Nadal sense tallar arbres?

Com creus que es va sentir l'arbre quan la família va decorar-lo sense tallar-lo? I tu, com et sentiries si algú respectés molt els teus desitjos?

Què creus que ens vol ensenyar aquest conte sobre el respecte i la importància de cuidar el nostre entorn?